

stykke er fraskilt og enten selvstændig matrikuleret eller i Matrikulen henlagt under den Ejendom, hvortil det faktisk hører. Dommeren kan om fornødent sætte den, der har vundet Hævden, en *Frist*, inden hvilken Forholdet maa være *berigtiget i Matrikulen*. Fristen kan forlænges, saafremt dens Oversiddelse er den hævdsberettigede utilregnelig. Bliver Forholdet *ikke* berigtiget inden den af Dommeren fastsatte Frist, taber den utinglyste Hævd sin Retsvirkning over for senere Erhververe af Rettigheder over den Ejendom, over hvilken Hævden er vundet, jfr. §§ 1 og 26, 1ste Stykke.»

ad a. I Tinglysningslovens § 1 er det bestemt, at Rettigheder over fast Ejendom skal tinglyses for at faa Gyldighed mod Aftaler om Ejendommen og mod Retsforfølgning. Denne Bestemmelse medfører, at forskellige Rettigheder, som efter den forinden Tinglysningsloven gældende Ret ikke behøvede at sikres ved Tinglysning, maa tinglyses. Som en *Overgangsbestemmelse* blev det i Lovens § 52 fastsat, at Rettigheder, der inden Lovens Ikrafttræden er gyldig stiftet uden Tinglysning, men som kræves tinglyst i Medfør af Lovens § 1, bevarer selv uden Tinglysning deres Gyldighed i 5 Aar efter Lovens Ikrafttræden. Da Tinglysningsloven traadte i Kraft den 1. April 1927, udløb denne Frist 1. April 1932, men ved Lov Nr. 59 af 21. Marts 1932 forlængedes Fristen til 31. Marts 1937.

Medens der nu vel er tinglyst mange af disse ældre Rettigheder, har det paa den anden Side vist sig, at langtfra alle saadanne Rettigheder er blevet tinglyst eller kunde ventes at blive det inden 1. April 1937. Det drejer sig om et meget stort Antal velerhvervede Rettigheder, f. Eks. en Mængde Vejrettigheder, som er stiftet dels ved Hævd, dels ved Udstykninger, endvidere forskellige Servitutter, navnlig angaaende Forholdet mellem Naboejendommers Bygninger, samt Rettigheder stiftede ved Landvæsenskommissionskendelse eller Ekspropriation. Justitsministeriet modtog fra flere Sider Henvendelse om at søge Tinglysningslovens § 52 ændret, saaledes at disse Rettigheder ikke den 1. April 1937 kom til at staa uden den Retsbeskyttelse, Tinglysning giver, og Ministeriet fandt det ogsaa paakrævet, at Tinglysningslovens Overgangsbestemmelser blev ændret paa dette Punkt.

Ministeriet mente imidlertid ikke at burde foreslaa en Forlængelse af den i Forvejen ret lange Frist, da det næppe vilde lykkes inden for et passende Tidsrum at faa tinglyst blot Hovedparten af de Rettigheder, der ikke er blevet tinglyst inden 10 Aars Fristens Udløb, men foretrak at *opgive*